

Arrest

nr. 93 822 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2011 met referentnummer 7903.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 25 september 2012 met nr. 220.740, waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 september 2011 met nr. 67 592 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Verzoeker legde hierbij zijn identiteitskaart, een huurovereenkomst, en een uitnodiging tot het volgen van een inburgeringscursus neer. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 3 februari 2011 een bewijs van inschrijving als werkzoekende VDAB of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans op werk neer te leggen.

1.2. Verzoeker legt een document neer waaruit blijkt dat hij is ingeschreven bij een interimkantoor, een sollicitatieformulier bij Pluvera, een bewijs van inschrijving op 3 december 2010 bij de VDAB en een openstaande vacature natuuarbeider via de VDAB, een cursus Nederlands, en een verklaring van Tempo-team dat hij zal worden tewerkgesteld bij een slager van zodra zijn werkvergunning in orde is.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout nam op 4 februari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker werd een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog het bewijs voor te leggen dat hij een reële kans maakte om te worden aangesteld. De gemachtigde motiveerde hierbij onder meer het volgende: *“Aangezien betrokkene de Italiaanse nationaliteit heeft, mag hij in België werken zonder werkvergunning. Tot op heden heeft betrokkene echter nog geen arbeidsovereenkomst van slagerij T. (...) kunnen voorleggen. Er moet dus worden besloten dat betrokkene niet heeft bewezen een reële kans te maken om te worden aangesteld. Overeenkomstig artikel 51 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 08 maart 2011 om alsnog de vereiste documenten over te maken: Indien betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende dient alsnog het bewijs te worden voorgelegd dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld.”*

1.4. Verzoeker legt vervolgens een aangifte in de Dimonadatabank neer, waaruit blijkt dat hij gewerkt heeft van 28 januari 2011 tot 1 februari 2011. Op 29 maart 2011 maakt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken de door verzoeker ingediende *“overeenkomst voor zelfstandige medewerker”* over en op 1 april 2011 een aansluitingsverklaring bij het Sociaal Verzekeringsfonds als helper van een zelfstandige opgemaakt op 21 maart 2011.

1.5. Op 5 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd uitzonderlijk een bijkomende maand de tijd gegeven om een *“[r]ecent volledig uittreksel van de Kruispuntbank”* voor te leggen, omdat de vraag rijst of verzoeker als zelfstandige in plaats van als werkzoekende moet worden beschouwd.

1.6. Verzoeker brengt in de loop van de maand mei opnieuw bewijzen bij van zijn tewerkstelling van 28 januari tot 1 februari 2011 en een bewijs van tewerkstelling via Tempo-team op 12 mei 2011, een deelcertificaat NT2, breakthrough 1, 2 en 3, een inschrijvingsbewijs bij Xerius, een inschrijving als kandidaat uitzendkracht bij Randstad. Tevens verklaarde verzoeker aan de ambtenaar aan het loket dat hij Xerius voor één kwartaal heeft betaald, maar niet meer werkzaam is als zelfstandig medewerker.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 03/11/2010 door (E. B., E. H.).

(...)

van Italië nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende (art. 50§2-3° van het KB van 08/10/1981). De aanvraag was onvolledig waardoor de gemeente op 08/02/2011 tot een bijlage 20 zonder bevel besliste. Hierop legde betrokkene bewijzen voor van een korte tewerkstelling en even later kwam hij met documenten aanzetten waaruit moest blijken dat hij een zelfstandige activiteit had aangevat. Er werd opnieuw een weigeringsbeslissing zonder bevel genomen, dit keer door Dienst Vreemdelingenzaken, omdat diende vastgesteld te worden

dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde bewijsdocumenten niet als werknemer/werkzoekende de inschrijving kon genieten en als zelfstandige niet de nodige documenten ter staving van de aanvraag had voorgelegd (zie voor de concrete motivatie de beslissing van 5.04.2011). Betrokkene kreeg hierbij uitzonderlijk een tweede kans om gedurende een bijkomend maand alsnog het dossier te vervolledigen. Daarop kwam betrokkene opnieuw aanzetten met bewijzen aangaande de eerdere tewerkstelling van 28/01 tot 04/02/2011 en verklaart hij geen zelfstandig helper meer te zijn. Als bewijs dat hij opnieuw werkzoekende is legt hij een inschrijving bij Randstad interim voor van 04/05/2011 en een arbeids-overeenkomst van één dag tewerkstelling via interim Tempo-team.

Kortom, betrokkene heeft tot op heden geprobeerd de verklaring van inschrijving te bekomen als werkzoekende, werknemer, zelfstandige en dan terug als werkzoekende. Telkens betrokkene verandert van statuut, ontbreken er cruciale documenten of is er een inhoudelijk gebrek bij de voorgelegde documenten. Bij de uiteindelijke aanvraag als werkzoekende laat betrokkene na overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen. Wat betreft de reële kans op tewerkstelling, deze wenst betrokkene wellicht aan te tonen adhv de inschrijving bij het interimkantoor en het bewijs van 1 dag interimtewerkstelling. De aanvraag is bijgevolg opnieuw onvolledig en een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor/ 1 dag interimtewerkstelling kan bezwaarlijk als bewijs van een reële kans worden aanvaard. Een inschrijving bij een interimkantoor op zich b[ie]dt geen garantie op een reële kans op tewerkstelling. Uit het contract voor één dag blijkt evenmin dat betrokkene kans maakt nadien nog te worden tewerkgesteld.

De betrokkene legt onvoldoende bewijzen als werkzoekende voor (art. 50 §2,3° van het KB van 08.10.1981). Bovendien voldoet hij evenmin aan de voorwaarden van zelfstandige (art 50 §2-2° van het KB van 08/10/1981) en al evenmin aan het statuut van werknemer (art. 50§2-1° van het KB van 08/10/1981)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Verzoekers aanvraag van een verklaring van inschrijving dateert van 3 november 2010.

De bestreden beslissing werd genomen op 24 mei 2011.

Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

[...]

In toepassing van artikel 51, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient de beslissing omtrent de aanvraag genomen te worden binnen de 5 maanden bij gebreke waaraan de betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8 bij het vermelde KB.

In casu is de bestreden beslissing duidelijk buiten de termijn van 5 maanden genomen. Zelfs de beslissing bijlage 20 die op 5 april 2010 werd genomen (stuk 4), viel buiten de termijn van 5 maanden na de aanvraag.

Aldus kan opzichts verzoeker geen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen en moet hij in het bezit worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

Verzoeker verwijst desbetreffend naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a. RvV nr. 52920 van 13 december 2010

RvV nr. 56668 van 24 februari 2011".

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te verwijzen naar de toepassing van artikel 40 van de Wet van 15 december, waarbij het volgende wordt bepaald:

(...)

Verzoeker diende op 03 november 2011 een verzoek in om een verklaring van inschrijving als werkzoekende (bijlage 19).

Uit artikel 50§2 van het KB van 08 oktober 1981 blijken de documenten die naargelang de reden van verblijf moeten worden overgemaakt:

- 1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis

- 2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer

- 3° werkzoekende: a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Uit de stukken van het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker vooreerst een aanvraag van verklaring van inschrijving deed als werkzoekende, vervolgens als zelfstandige en tenslotte als werknemer.

De verwerende partij had de mogelijkheid om verzoeker binnen de termijn van 5 maanden een beslissing te geven tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij zijn voorgehouden statuut van werkzoekende niet afdoende bewees, doch verkoos om hem de kans te geven om zijn voorgehouden zelfstandigen statuut aan te tonen door hem een extra termijn van één maand te verlenen om vooralsnog zijn dossier te vervolledigen en dit aan de hand van een volledig uittreksel van de kruispuntbank.

Verzoeker maakte dit document niet over, doch stelde niet meer als zelfstandige te werken doch stelde ditmaal werknemer te zijn [...] en maakte hierbij een inschrijving bij Randstad interim over van 04 mei 2011 en een arbeidsovereenkomst van één dag tewerkstelling via interim Tempo-team.

In de bestreden beslissing, die weliswaar genomen werd op 24 mei 2011, wordt er dan ook terecht gesteld dat verzoeker geen voldoende bewijzen voorlegt als werkzoekende, als zelfstandige noch als werknemer.

Verzoeker, die geen enkele poging doet om deze vaststelling te weerleggen, maakt geenszins duidelijk welk zijn belang is bij de uiteenzetting van zijn middel, nu immers duidelijk blijkt dat de verwerende partij hem boven[op] de wettelijke termijn van 5 maanden, een extra termijn van één maand heeft verleend teneinde hem de mogelijkheid te bieden om zijn voorgehouden zelfstandigen statuut aan te tonen.

Verzoeker, die naliel deze extra toegekende termijn op gunstige wijze te benutten, maakt niet duidelijk als zou hij enig nadeel hebben ondervonden bij deze gunstmaatregel."

2.3. In zijn arrest van 25 september 2012 nr. 220.740 oordeelt de Raad van State het volgende inzake de schending van artikel 51, § 2 en § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981:

"Beoordeling

7.1. Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3. In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

§ 4. (...).

Artikel 51, § 1, van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op de gevallen waarin de gemeente het recht op verblijf kan erkennen.

Artikel 51, § 2 regelt het geval waarin de gemeente het recht op verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten weigert, met name wanneer de betrokkene binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt.

Indien de betrokkene na afloop van een bijkomende termijn van één maand nog niet alle documenten heeft overgemaakt, neemt de gemeente een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 51, § 3 bepaalt dat de minister (te dezen de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid) "in de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2" een beslissing neemt binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

7.2. Te dezen heeft de gemeente eerst een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met de mededeling dat de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Het gaat dus duidelijk om een toepassing van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. De in § 3 voorziene vervalttermijn van vijf maanden voor de staatssecretaris om een beslissing te nemen is niet van toepassing, precies omdat het niet om een ander geval dan bedoeld in § 2 gaat. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de gemeente nadien geen eindbeslissing (weigering) heeft genomen: in dat geval zou immers geen beslissing van de staatssecretaris meer moeten volgen.

Artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit is geschonden door in het bestreden arrest te stellen dat de in die bepaling voorziene vervalttermijn van vijf maanden wel van toepassing was, terwijl het te dezen om een in § 2 van dat artikel bedoeld geval gaat.

De verzoekende partij merkt ook terecht op dat een andere interpretatie ertoe zou leiden dat een aanvrager door het indienen van een onvolledig dossier en het uitlokken van een maand verlenging om bijkomende stukken in te dienen zelf de beslissingstermijn van de minister tot minder dan een maand zou kunnen inkorten en dat de staatssecretaris ertoe verplicht zou zijn een verklaring van inschrijving af te geven indien een gemeente, die immers door geen termijn is gebonden, het dossier lang genoeg laat liggen.

Het enige middel is in die mate gegrond (...).

Als gevolg van het bovenstaande is het eerste middel, waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en waarin hij aanvoert dat de termijn van vijf maanden voorzien in artikel 51, § 3 van dit besluit van toepassing is, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker is een Italiaanse onderdaan en heeft als burger van de Unie het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk onder de voorwaarden bepaald in artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’).

Dit (onderdeel van) artikel 40 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoeker diende zijn aanvraag in als werkzoekende.

Vervolgens heeft hij een bewijs van inschrijving bij VDAB voorgelegd. Tevens heeft hij bewijzen voorgelegd dat hij was ingeschreven voor taallessen (die hij inmiddels gevolgd heeft - zie stuk 7), zijn curriculum vitae (stuk 6), bewijzen dat hij gewerkt heeft van 28.01.2011 tot 04.02.2011, en het bewijs dat hij gewerkt heeft op 12.05.2011.

De bestreden beslissing concludeert dat verzoeker onvoldoende bewijzen voorlegt als werkzoekende (artikel 50 §2, 3° van Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981).

“Bij de uiteindelijke aanvraag als werkzoekende laat betrokkene na overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen. Wat betreft de reële kans op tewerkstelling, deze wenst betrokkene wellicht aan te tonen adhv de inschrijving bij het interimkantoor en het bewijs van 1 dag interimtewerkstelling. De aanvraag is bijgevolg opnieuw onvolledig en een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor/ 1 dag interimtewerkstelling kan bezwaarlijk als bewijs van een reële kans worden aanvaard. Een inschrijving bij een interimkantoor op zich biedt geen garantie op een reële kans op tewerkstelling. Uit het contract voor één dag blijkt evenmin dat betrokkene kans maakt nadien nog te worden tewerkgesteld. ”

Verzoeker heeft evenwel wel degelijk een bewijs van inschrijving bij VDAB voorgelegd. Dit blijkt uit de bijlage 20 die op 5 april 2011 werd genomen (stuk 4): “Ter staving hiervan heeft betrokkene een VDAB attest voorgelegd dat hij ingeschreven is als werkzoekende en een uitprint van de site van de VDAB ivm een openstaande betrekking. ”

De bestreden beslissing houdt duidelijk geen rekening met het voorgelegde attest van de VDAB.

Bovendien was de staatssecretaris ervan op de hoogte dat verzoeker een taalopleiding zou volgen, die zou plaatsvinden tijdens de daguren. Er kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat verzoeker dit kan combineren met een fulltime tewerkstelling.

Na afloop van de taallessen is verzoeker veel meer kunnen tewerkgesteld worden. Verzoeker heeft inmiddels nog gewerkt via Tempo-team op 26, 27, 30 en 31 mei 2011, 1, 17, 20, 21, 26 en 27 juni 2011, en zal tevens op 30 juni 2011 worden tewerkgesteld, (zie stuk 8)

Bovendien heeft verzoeker nog korte tijd gewerkt als zelfstandige.

Het standpunt van de gemachtigde van de Minister is dan ook kennelijk onredelijk. Verzoeker heeft wel degelijk bewijzen voorgelegd dat hij was ingeschreven bij de VDAB, en anderzijds kon op basis van de gegevens van het dossier niet op redelijke wijze worden geconcludeerd dat verzoeker geen reële kans zou maken op tewerkstelling, temeer daar uit zijn cv blijkt dat hij in het verleden gedurende 20 jaar ononderbroken tewerkgesteld is geweest.

Het middel is gegrond.”

2.5. Verweerder repliceert het volgende:

“De verwerende partij heeft de te benadrukken dat verzoeker zich oorspronkelijk inschreef als werkzoekende, doch vervolgens documenten overmaakte als zou hij als zelfstandige werken om dan vervolgens aan te geven dat hij als werknemer tewerkgesteld werd gedurende 1 dag. Daar waar hij aangeeft dat er geen rekening werd gehouden met zijn inschrijving bij de VDAB, dient te worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing uitvoerig werd verwezen naar de beslissing die reeds op 08 februari 2011 werd genomen door de gemeente (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten) en naar de beslissing die genomen werd door de dienst vreemdelingenzaken dd. 04 mei 2011 (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten) waarin reeds werd verwezen werd alle door verzoeker overgemaakte documenten, inclusief de door verzoeker voorgelegde inschrijving bij de VDAB.

Dit stuk werd bijgevolg wel degelijk mee betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. Los daarvan toont verzoeker niet aan een reële kans te hebben om te worden aangesteld en werd er in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker niet aan deze voorwaarde voldoet. Zo werd er inderdaad gesteld dat een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor en 1 dag interimtewerkstelling niet aanvaard kan worden als een bewijs van een reële kans op een reële tewerkstelling.

Met de verwijzing naar nieuwe tewerkstellingen na de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, nu deze stukken niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De bewering dat hij taallessen volgde en dus niet fulltime tewerkgesteld kon zijn, is evenmin afdoende teneinde een gebrek aan een reële kans op een reële tewerkstelling te verantwoorden. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd. Het tweede middel is niet gegrond.”

2.6. Verzoeker meent dat hij wel degelijk als werkzoekende kan worden beschouwd in de zin van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.
(...)”*

Verzoeker meent dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met het door hem neergelegde bewijs van inschrijving bij de VDAB, met het feit dat hij was ingeschreven voor taallessen, met zijn curriculum vitae, en met de bewijzen dat hij gewerkt heeft van 28 januari 2011 tot 4 februari 2011 en op 12 mei 2011.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder wijst er terecht op dat de motieven van de bestreden beslissing ook verwijzen naar de motivering van de beslissingen van 8 februari 2011 en 5 april 2011. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat geen rekening zou zijn gehouden met het inschrijvingsbewijs van de VDAB van 3 december 2010. Verzoeker geeft immers zelf aan dat de beslissing van 5 april 2011 motiveert dat hij een attest van inschrijving bij de VDAB heeft voorgelegd. De motieven van de bestreden beslissing waar verzoeker op wijst stellen enkel dat *“bij de uiteindelijke aanvraag”*, aldus sinds verzoeker na een periode als zelfstandige te zijn tewerkgesteld opnieuw werkzoekende zou zijn, niet heeft aangetoond dat hij opnieuw of nog steeds is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB noch sollicitatiebrieven heeft neergelegd. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om van verzoeker te verwachten dat hij aantoonde nog steeds te zijn ingeschreven bij de VDAB, minstens aan de hand van sollicitatiebrieven aan te tonen dat hij op zoek is naar werk, gelet op zijn beweringen dat hij een korte periode zou hebben gewerkt als zelfstandige en het tijdsverloop sinds de oorspronkelijke aanvraag. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij sinds zijn beweerde tewerkstelling als zelfstandige geen sollicitatiebrieven meer heeft bijgebracht.

Daarnaast motiveert de bestreden beslissing het volgende:

*“Wat betreft de reële kans op tewerkstelling, deze wenst betrokkene wellicht aan te tonen adhv de inschrijving bij het interimkantoor en het bewijs van 1 dag interim-tewerkstelling. De aanvraag is bijgevolg opnieuw onvolledig en een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor/ 1 dag interim-tewerkstelling kan bezwaarlijk als bewijs van een reële kans worden aanvaard. Een inschrijving bij een interimkantoor op zich b[e]ijdt geen garantie op een reële kans op tewerkstelling. Uit het contract voor één dag blijkt evenmin dat betrokkene kans maakt nadien nog te worden tewerkgesteld.
De betrokkene legt onvoldoende bewijzen als werkzoekende voor (art. 50 §2,3° van het KB van 08.10.1981). Bovendien voldoet hij evenmin aan de voorwaarden van zelfstandige (art 50 §2-2° van het KB van 08/101981) en al evenmin aan het statuut van werknemer (art. 50§2-1° van het KB van 08/10/1981).”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoekers tewerkstelling op 12 mei 2012 bij de beoordeling of verzoeker heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op werk. Over verzoekers tewerkstelling van 28 januari tot 4 februari 2011, oordeelde verweerder in de beslissing van 5 april 2011, waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat deze korte tewerkstelling als een marginale tewerk-

stelling dient te worden beschouwd. Zoals hoger reeds aangegeven verwijst de bestreden beslissing expliciet naar de motieven van deze beslissing.

Artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waar de bestreden beslissing naar verwijst luidt als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat een inschrijving bij een interimkantoor en één dag tewerkstelling op zich onvoldoende zijn om als een bewijs van een reële kans op tewerkstelling te worden aanvaard. Verzoeker wijst erop dat hij sinds hij zijn taalopleiding afrondde, veel meer tewerkgesteld is kunnen worden, met name van 26 tot 31 mei 2011 en op 1, 17, 20, 21, 26 en 27 juni 2011. Er dient evenwel te worden op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Deze tewerkstellingen dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er geen kennis kon van hebben. Het kan verweerder dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij een korte tijd als zelfstandige gewerkt heeft. Verweerder oordeelde in zijn beslissing van 5 april 2011 reeds dat verzoeker niet zonder meer als zelfstandige kan worden beschouwd nu hij geen volledig uittreksel van de kruispuntbank heeft voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit uittreksel sindsdien heeft bijgebracht. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de beslissing van 5 april 2011 en concludeerde op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker evenmin voldoet aan de voorwaarden van zelfstandige. Waar verzoeker wijst op zijn curriculum vitae waaruit zou blijken dat hij in het verleden gedurende 20 jaar ononderbroken tewerkgesteld is geweest, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf heeft nagelaten om zijn curriculum vitae aan verweerder over te maken. Hij legt dit voor het eerst neer naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat hij het volgen van een taalopleiding overdag moeilijk kon combineren met een fulltime tewerkstelling. De bestreden beslissing motiveert evenwel nergens dat verzoeker diende aan te tonen dat hij fulltime tewerkgesteld is. De bestreden beslissing oordeelde daarentegen dat de heel beperkte tewerkstelling van verzoeker, drie dagen in januari-februari 2012, een beweerde zelfstandige activiteit van korte duur en één dag interimarbeid in mei 2011, onvoldoende zijn om te kunnen stellen dat verzoeker een reële kans maakt op werk. Verzoeker heeft bovendien zelf nooit aangegeven dat het volgen van zijn taalopleiding hem tijdelijk zou verhinderen fulltime tewerkgesteld te worden. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag op zorgvuldige en volledige wijze in te dienen.

De Raad stelt dan ook vast dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder te oordelen dat verzoeker poogde om als werkzoekende, als werknemer en als zelfstandige een inschrijving te verkrijgen, doch dat er telkens cruciale documenten ontbreken of er een inhoudelijk gebrek is bij de voorgelegde documenten. Tevens is het niet kennelijk onredelijk van verweerder vast te stellen dat ook verzoekers laatste aanvulling als werkzoekende opnieuw onvolledig is en hij met de bijgebrachte documenten niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden zoals ze worden gesteld in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 40 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. I. CORNELIS ,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET